

Apartman Hayatı Ve Mahremiyet

– M.Nihat Malkoç · 22 Aralık 2010

Dünya nüfusu hızla artıyor. Köylerden şehirlere göç durmak bilmiyor. Göç ve nüfus artışı, şehirlerde bir sürü sorunu da beraberinde getiriyor. Köyler boşalırken, kentler kaldıramayacakları ağır bir yükün altına sokuluyor. Durum böyle olunca şehirler köyleşiyor her geçen gün. Şehirlerin kalabalıklaşması hayat kalitesini ve iş verimi düşürüyor. Son yıllarda şehirlere olan talep önceki zamanlarla kıyaslanamayacak kadar arttı. Bu durum hiç de hayra alamet değil. Köylüler şehre akın edince oralandaki verimli topraklar işlenmiyor. Böylece üretim toplumundan tüketim toplumuna geçişin sancılarını yaşamak durumunda kalıyoruz. Şehir hayatı tüketim çılgınlığını körüklüyor. Aile fertleri bir kişinin eline bakıyor.

Apartman hayatı insanoğlunun doğasına aykırı bir yaşam tarzıdır. Apartmanlarda dört duvar arasına sıkıştırılan ruhlarımız kafese kapatılan kuşlar gibi özgürlük rüyaları görüyor. Apartman hayatı, nerden bakarsanız bakın, sağlıklı bir yaşam tarzı değildir. Zira böyle bir hayat, sürekli gerilimlere kapı aralayarak ruh sağlığımızı bozuyor. Bu da anlaşmazlıklara ve kavgalara zemin hazırlıyor. Oysa tek katlı evlerde oturmak bu sorunları kökten halledecektir. Türkler göçebe hayattan anakent hayatına geçişte çok yaralar aldı, almaya da devam ediyor. Sözde modern hayatın nimetlerinden yararlanıyoruz ama gerçekler hiç de öyle değil. Her geçen gün kalabalıklar içerisinde yalnızlaşıyoruz. İnsanlar bir arada yaşıyorlar ama nerdeyse hiçbir şeyi paylaşmıyorlar. Apartmanlarda çoğu kimse birbirini tanımıyor, hal hatır sormuyor.

İnsanlar dertlerini paylaştıkça eritir, güzellikleri de paylaştıkça yeşertir. Lakin günümüzde dertler kurşun gibi içimize çöküyor, güzellikler de çölleşen gönül bahçelerinde kuruyup gidiyor. Onları bir sevgi sözcüğüyle, bir selamla yeşertmekten imtina ediyoruz. Önce kimliğimizi, sonra soluduğumuz havayı, en sonunda da asırlar evvelinden taşıyıp getirdiğimiz kültürümüzü gömdük apartman mezarlıklarına. Beton duvarlar arasında gönüllü mahkûm olduk. Anlaşılan o ki bu mahkûmiyetimiz ancak tenin toprağa değmesiyle son bulacak.

Apartman kültürü veya kültürsüzlüğü her geçen gün baş döndürücü hızla gelişerek yerleşiyor. Şehirlerde müstakil evler bulmak pek mümkün değil. Herkes üst üste yaşıyor. Fakat birbirinden habersiz, birbirini tanımadan ve anlamadan... Kimse kimseyle selamlaşmıyor. Selamlaşsa da dudak ucuyla... Bayramlarda kimse kimseye gitmiyor. Herkes bayramını hane içine hapsediyor. Kalabalıklar içinde yalnızlık çekmek sanırım buna denir. Mahalle kültürünün yerini apartman kültürü aldığından beri insanlar dert küpü... Her gün kavgayla geçiyor hayat... Yok bilmem halı silkeledin, yok çamaşır astın, yok ses çıkararak yürüdün, yok televizyonun sesini çok açtın, yok bilmem pişirdiğin balığın kokusu rahatsız etti... Dert çok, huzur yok. Kavga etmek, birbirimizi korkutup yıldırma için sebep arıyoruz.

Apartman hayatı mahremiyetleri de ortaya döktü. Gizlimiz saklımız kalmadı bu ortak mekânlarda.

Komşumuzun ishal olduğunu tuvalete gidip gelmelerinden, çocuğunun hasta olduğunu öksürmelerinden, aile arasında kavga ve kırgınlıkların olduğunu bağırımlarından, eğlendiklerini de vur patlasın çal oynasın tarzı koşuşturmalarından ve kahkahalarından rahatlıkla anlayabiliyoruz. Özellikle ses izolasyonu olmayan evlerde herkes birbirinin konuşmalarını duyabiliyor. Karyolamızda başımızı yasladığımız duvarın hemen arkasında başkaları yaşıyor. En küçük bir ses bile duyuluyor. Üst katta oturanlar karşıdaki apartmanın yatak odasını rahatlıkla görebiliyor. Serbest kıyafetle evde dolaşmak ne mümkün... Ne zaman, hangi apartman dairesinden gözetlendiğin belli değil. Mahremiyet sadece ince bir duvarla birbirinden ayrılıyor. Duygu ve düşüncelerimizi komşularımızla paylaşmasak da yaşadıklarımızdan haberdar olabiliyoruz. Özel hayatlar ortaya dökülüyor bir anlamda.

Apartmanlarda üzerimize güneş doğmuyor. Yağmur sonrası toprak kokusunu hissedemiyoruz. Kentlerin de bir ruhu vardı eskiden. Zamanımızda ruhsuz şehirlerde yaşıyoruz. Artık kadın erkek herkes çalışıyor. Sabah çıkıp akşam dönerek evleri otel gibi kullanıyoruz. Böyle bir hayat çok para getirirse de asla beklenen huzuru getirmeyecektir.